

Koolm.: „Ma räägin jo sest maa nabaft.“

Hans: „Ega needki kellest mina mõtlen, weel taewas ei ole.“

Koolm.: „Ole ifka tähelepania. Hans, mis on päife?“

Hans: „Üks suur tule kuul.“

Koolm.: „Mis asi on temast kõige imelikum?“

Hans: „Et ta igapäaw meresse waub, aga mitte ei upu ega ärakustu.“

Isa (imetledes): „Kas see on ka kõik nõnda kõfi?“

Koolm.: (iseennast auustades): „Ja, see on õige. Sest ma ifegi arwan seda nõnda kõfi olevat. Mul on ka nõuu seda suurt tähte, Kopernikus nimi, wäljaparandada. — Aga nüüd ütlemulle armas Hans, palju on meil tähti taewas?“

Hans: „Seda ma weel ei tea, aga õhtu kui tähed paistawad tahan ma neid järele lugeda.“

Isa: „Selle töö juures pean ma küll ife sulle abiks tulema, muidu ei jõua sa ühe õhtuga nendega walmis.“

Koolm.: „Juba on ta ka seda jälle äraarustanud. Tähtede arw taewalautuses on äraarwamatta. Saa nüüd ometi aru, ja nüüd küsin ma weel: kes on maailma loonud?“

Hans: „Armas Jumal.“

Koolm.: „Kes olid esimesed inimesed?“

Hans: „Adam ja Eewa.“

Koolm.: „Mis asjamees oli Adam?“

Hans: „Üks mees oma naesele.“

Koolm.: „Kas ta ei olnud muud midagi weel?“

Hans: „Tema oli esimene mõisnik siin ilmas, sest ta oli sauest tehtud.“

Koolm.: „Mis tegi ta ka?“

Hans: „Ei midagi, aga lastis enesega kõik teha ja pealegi kannatada oli t'al hullupöödra, sest temast sai t'ale naene tehtud.“

Koolm.: „Kas ta walitses ife seda omale?“

Hans: „Ei, walitseda 'polnud tal küll midagi seal; aga seepärast saab teda nüüd esimene ja teine loodus maailmas nimetud.“

Isa: „Kuule pois! kust oled sa seda kõik teada saanud?“

Hans: „Seda on mulle mõistus teadannud?“

Isa: „Oh, sina üleannetu koer! sul on juba mõistust ja mina sinu isa, kes ma sinust ometi palju wanem olen, ei ole weel sugugi mõistust. Ja ifeäraniis koolmeister teie peale saan ma kooli ülemate wastu kaebama!“

Koolm (hirmuga): „Armas sõber, ma wannah seda teile tõega, et kui teie pois midagi mõistusest teab, siis mina mitte sellepärast süüalune 'pole!“